

[Thorkil Kristensen.]

mere konstruktivt, at sætte en bremse ind overfor forbruget, da det er forbruget, der er for stort, og ikke investeringen.

Jeg synes altså ikke, det er nogen god politik, men det må erkendes, at betalingsbalance-situationen i hvert fald ikke bliver påvirket i retning af en forværring, snarest lidt i retning af en forbedring igennem denne pengeopsugning, selvom jeg synes, det er uheldigt, at det er investeringen, det skal gå ud over. Man må jo iøvrigt gøre sig klart, at rentepolitikken, som dette kan komme til at berøre, ikke er særlig effektiv i øjeblikket, fordi det område, hvor rentepolitikken plejer at være mest effektiv, nemlig boligbyggeriet, for en stor del er unddraget den almindelige rentes virkninger igennem boligstøttelovgivningen.

Det er altså det resultat, der kunne opnås. Jeg skønner, at af de muligheder, der forelå i forhandlingerne, var det den bedste, og det var i hvert fald snarest lidt bedre end regeringens oprindelige forslag.

Når jeg nu har tænkt mig at stemme for det foreliggende lovforslag og de andre til forliget hørende lovforslag, når de kommer til afstemning, er det ikke, fordi jeg er tilfreds med forliget, men fordi jeg skønner, at der her er gennemført stort set det, som var den bedste af de foreliggende politiske muligheder. Jeg skylder at tilføje, at hvad selve udskrivningsloven angår, har jeg ikke ønsket, at indkomstskatten skulle være højere. Jeg mente netop, at det var på forbrugsskatterne, man skulle sætte ind, når det er forbruget, der er for stort. Så ville jeg have draget konsekvensen af vor midlertidige vanskelige situation ved i den tid, vi har disse vanskeligheder, at opsuge disse penge gennem en bunden opsparring, men jeg havde ingen ønsker om, at indkomstskatten skulle være højere. Derfor har jeg tænkt at stemme for det foreliggende lovforslag om udskrivning af indkomst- og formueskat for næste finansår.

Det vil fremgå af det, jeg nu har sagt, at såvidt jeg kan se, er vi stadig stillet overfor et uløst problem. Den høje rigsdag har lige så lidt som den høje regering foretaget noget virkeligt angreb på det, som er grundsvagheden i vor økonomi, nemlig den manglende balance mellem forbrug og produktion. Derfor står vi i en uholdbar situation, og den højtærede handelsminister har jo tydeligt tilkendegivet dette ved sin forelæggelse af balanceplanen overfor offentligheden forleden dag, idet han sagde to ting: for det første at han regner med at skulle bruge ca. 170 mill. kr. af vore yderst

sparsomme valutabeholdninger i dette år, og det til trods for at vi får en meget stor Marshallhjælp, større end vi kan vente næste år, og at vi har den største høst i vor historie bag os.

Dernæst må man læse den højtærede handelsministers udtalelser sådan, at han tænker sig stort set at standse den liberalisering af handelen, som vi ellers er gået ind for sammen med de andre Marshalllande. Det viser tydeligt, at vi ikke har nogen virkelig politik overfor den situation, landet er stillet i. Den høje regering har ikke ønsket at gøre noget virkeligt angreb på vore svage punkter, og det forekommer mig derfor, at inden denne debat slutter, er vi nødt til at have klaret, hvad det egentlig er, man tænker sig der skal ske i de kommende måneder og i de nærmeste år her i landet. Vi må jo dog have at vide, om vi fortsat skal køre videre uden at have nogen egentlig politik overfor det, der kan ske, om det hele blot skal gå videre i forventning om, at et eller andet skal vise sig, som redder situationen for os. Derfor vil jeg gerne slutte disse få bemærkninger med at stille enkelte spørgsmål til den høje regering, og det vil være rimeligt, da det er et finansministerielt forslag, vi behandler, at jeg adresserer disse spørgsmål direkte til den højtærede finansminister, selvom jeg erkender, at den egentlige besvarelse af dem ikke udelukkende henhører under hans område.

Når vi står med det betalingsbalanceunderskud, som vi står overfor, skylder regeringen os, forekommer det mig, et svar på, om den slet ikke har tænkt sig at foretage noget virkeligt modstød overfor den ugunstige udvikling, vi har været inde i navnlig siden den 18. september i fjor. Jeg vil da gerne stille følgende spørgsmål. For det første: Anser den højtærede finansminister det for forsvarligt at bruge næsten hele landets sparsomme valutareserve i dette år, hvor vi endnu får en meget stor Marshallhjælp, og hvor vi har den største høst i vor historie bag os? — Man spørger jo nemlig sig selv: når vi skal bruge næsten hele vor valutareserve under så gunstige ydre omstændigheder som disse, hvad skal vi da gøre i kommende år, hvor vi ved, at vi får mindre Marshallhjælp, og hvor vi må regne med muligheden af en væsentlig ringere høst?

Mit andet spørgsmål bliver dette: Er det meningen, at regeringen vil søge de andre Marshalllandes tilladelse til stort set at opgive liberaliseringen af handelen på det nuværende stadium for derved nogenlunde